

снизходително и отвисоко, увѣренъ, че и самъ знае колкото тѣхъ, ако не и повече. Само съ Радуловъ той се сближи повече и минаваха съ него за голѣми приятели.

Нѣкога въ селото имаше традиции и обичаи, пазени много строго. Имаше и една, осветена отъ врѣмето патриархална властъ, която подѣржаше реда и сговора, управляваше и сждѣше по свои собствени закони. Тая властъ и тия обичаи се рушаха вече. Първенцитѣ и по-старитѣ хора, които нѣкога уреждаха селскитѣ работи, гледаха да бждатъ добросъвѣстни и справедливи, но вършеха и много неправди, прибѣгваха често и до насилие. А това никой не искаше вече да търпи. Пжтекитѣ къмъ адвокатскитѣ кантори и сждилищата станаха извѣстни на всѣкиго. Неограничената властъ на бѣловласитѣ старци отъ селския синадрионъ рухна изведнажъ. Миналото бѣше оставило много неджзи, черковни, училищни и читалищни капитали се разпилѣваха и укриваха. Нѣкога бѣ създаденъ селски хамбаръ. Но и сега още не се знаеше кой бѣше платилъ и кой не взетата отъ него храна. По-заможнитѣ хора, избирани редовно едни слѣдъ други за черковни и училищни настоятели, нарочно потулваха всичко, защото сами не бѣха съвсѣмъ чисти. Грозданъ поиска да се отворятъ старитѣ тефтери и да се даде смѣтка на селото. Недоволнитѣ бѣха много и тѣ се събраха наоколо му. На едната страна бѣше той, на другата — Вълчанъ.

Години наредъ положението не се измѣни, но двѣтѣ страни се настѣрвяваха още повече, добиваха опитъ и се каляваха. Напоследъкъ станаха нови избори. Това трѣбваше да бжде послѣдната и рѣшителна битка. Изглеждаше, че тоя пжтъ щастieto ще измѣни на Вълчана и на хората му. Но въ послѣдната минута Грозданъ се видѣ изоставенъ и измаменъ. Той изгуби избора, изгуби и вѣроятността да бжде избранъ нѣкога за кметъ на Люляково.